

Bộ 2 – Chín Năm Quá Khứ như Mây Khói

6

Vùng núi xa xăm, Sơn Thành.

Cũng không biết là sáng sớm ngày đầu năm năm nào, xa xa có tiếng pháo trúc nổ không ngừng.

Tuyết bạc trắng mặt đất, tượng trưng cho mùa màng thu hoạch năm đó, đối với đại đa số người dân mà nói, đó là một năm không còn nghi ngờ gì nữa sẽ ngập tràn hoan du.

Nhưng đối với đứa bé đó mà nói, năm đó cũng không khác gì với những năm trước, cũng chỉ có khổ nạn, tủ nhục, và nghèo đói.

Trên thế giới này, hắn không có tới một thân nhân, không có một ngày an bình ăn no mặc ấm.

Trên thế giới này, hắn căn bản không có gì hết.

Lúc người ta hoan du nhất, khoái lạc nhất, là lúc hắn thống khổ nhất, tịch mịch nhất.

Một mình hắn trốn trong bụi cỏ gần chân núi, nhìn hoa đỏ, trái tươi, áo mới, pháo giòn, bánh bao nóng hổi, thịt kho và tiền lì xì, tất cả những thứ đó đều thuộc về con của người ta, hắn chỉ có trong mộng tưởng mới có thể hy vọng đụng được những thứ đó.

Hồi nãy tuy có một cô bé vận nông phục đỏ tươi dùng khăn tay lụa đỏ gói hai đùi gà nướng, ba cái bánh chiên, bốn cái trứng muối, sáu cục đường thẻ, len lén chạy đến đưa cho hắn, lại bị hắn đuổi đi.

Hắn không muốn người khác thương hại hắn, không muốn người khác bố thí cho hắn.

Cô bé đó vừa đi vừa khóc, để bọc thịt gà bánh trứng đường thẻ dưới triền đồi, chỉ cần hắn mò ra là có thể lượm ăn.

Nhưng hắn không lượm.

Tuy hắn đói muốn chết, cũng không lượm, cho dù hắn chết đói, cũng tuyệt không lượm.

Trời sinh hắn có cái tính khí đó.

Trong huyết mạch hắn, trời sinh lưu một thứ máu, vĩnh viễn không thỏa hiệp, vĩnh viễn không khuất phục, tuyệt không cúi đầu.

o0o

Một lão nhân cao lớn uy mãnh râu tóc bạc trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn. Lão đã đứng đằng xa lảng lảng nhìn hấn rất lâu, cũng đã quan sát hấn từ lâu.

Đứa bé cũng nhìn lão chằm chằm, dùng thái độ hung hấn để hỏi:

- Ngày đầu năm, ông không ở nhà chơi với con nít ăn mừng năm mới, lại tới đây nhìn ta trừng trừng làm gì ? Ta có gì hay ho mà nhìn ?

Thái độ của lão nhân rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi cơ hồ gần như trầm thống.

“Người họ gì ?” Lão nhân hỏi thẳng bé.

- Ta không biết.

- Người không biết ? Họ của mình làm sao mà không biết được ?

“Tại sao nhất định phải biết ?” Thằng bé nhếch miệng hung hấn, “Ta không có cha, không có mẹ, đó là chuyện của gia đình ta, ông có quan hệ khỉ gió gì với ta mà hỏi ta ?”

Lão nhân nhìn hấn, nỗi trầm thống trong ánh mắt càng sâu sắc.

- Người làm sao biết không có quan hệ với ta ? Ta đến đây là đặc biệt để bắt người về.

- Bắt ta ? Ông không nhận ra ta thì bắt ta làm gì ?

- Ta nhận ra người.

“Ông nhận ra ta ? Ông làm sao mà nhận ra ta được ?” Đứa bé đột nhiên có điểm kinh ngạc, “Ông biết ta là ai ?”

- Ta biết phụ thân của người, nếu quả không có ông ta, hiện tại ta cho dù có còn sống chưa chết thì cũng còn thê thảm hơn người nhiều.

Đứa bé thất kinh nhìn lão, nhìn rất lâu.

“Ông là ai ?” Đứa bé hỏi lão nhân. “Ông họ gì ?”

- Ta họ Thiết.

- Còn ta ?

“Người họ Lý”. Lão nhân đáp: “Tên họ của người là Lý Thiện”.

Đứa bé bỗng mỉm cười.

- Lý Thiện, tên họ của ta là Lý Thiện, người như ta, cho dù mang họ Lý, cũng nên gọi là Lý Hoại.

o0o

Lão nhân dẫn đứa bé đi.

- Ông dẫn ta đi đâu ?

- Dẫn người về nhà.

- Về nhà ? Ta có nhà sao ?

“Người có”. Lão nhân đáp, “Ta tin rằng người nhất định sẽ cảm thấy vinh dự vì nhà của người, cũng như nhà của người sẽ vinh dự vì người”.

- Vinh dự vì ta ? Thứ người từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều hư hỏng như ta ?

- Người không hư.

- Ta không hư ? Làm sao mới coi là hư ?

“Có thể làm những chuyện thô bỉ vô sỉ hạ lưu mới gọi là hư”. Lão nhân đáp: “Nhưng người làm không được”.

- Ông làm sao biết ta làm không được ?

“Bởi vì người là người của Lý gia, là xương máu của Lý gia”. Thái độ của lão nhân càng nghiêm túc, “Chỉ cần người có thể bảo trì một điểm cốt khí đó, ta cũng dám bảo đảm trên thế giới tuyệt không có ai dám khi dễ người.

o0o

Vì vậy Lý Hoại đã về nhà, đó là lần thứ nhất hắn về nhà, đó là chín năm trước.

Hiện tại Lý Hoại lại về nhà.

Vật vẫn như xưa, người đã khác.

Đứa bé chín năm trước đã trưởng thành.

Chín năm, luyện thành một thứ tuyệt kỹ thiên hạ vô song.

Chín năm, một bảo tàng chôn giấu đã được tìm ra.

Chín năm, trong chín năm đã có bao nhiêu biến hóa ?

- o O o -